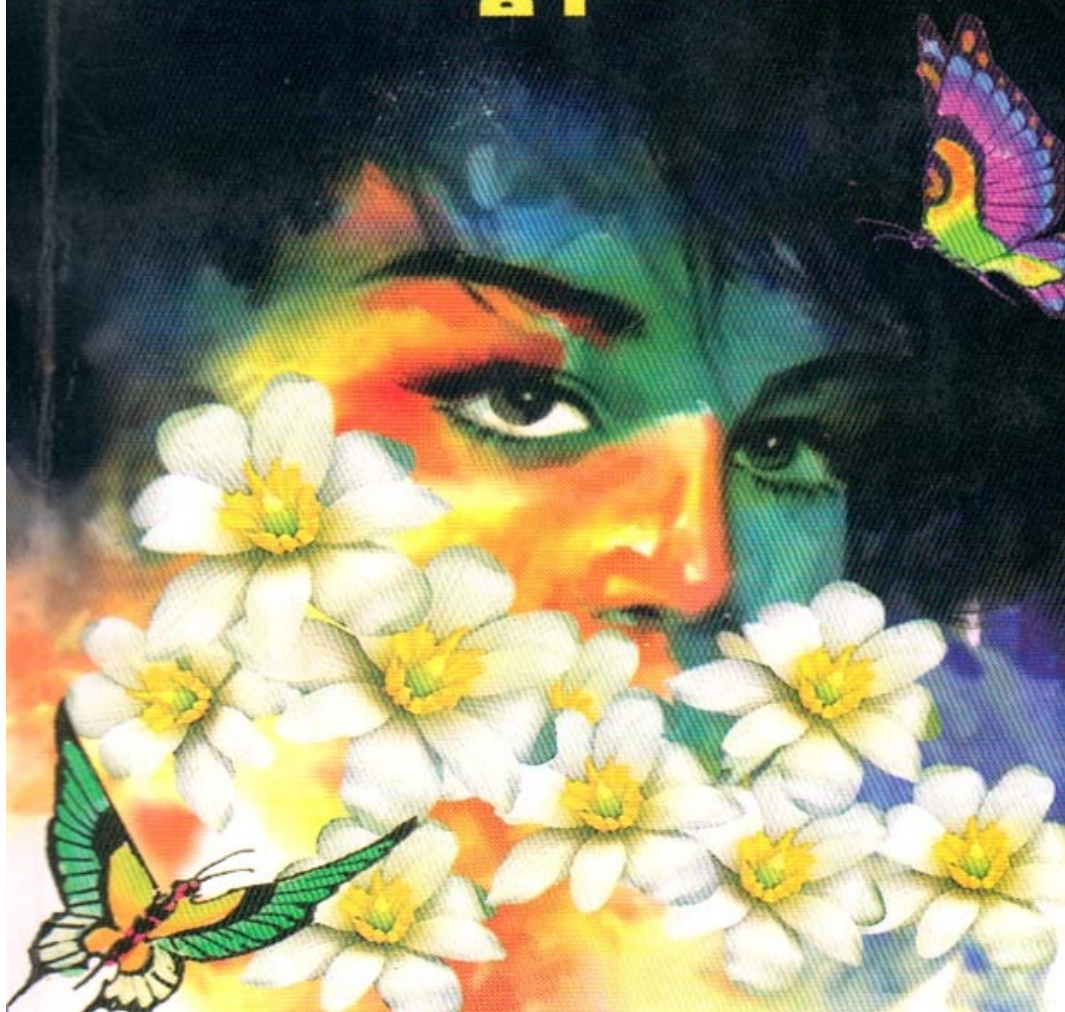

ပြဇာတ်ထဲက
ချစ်ခြင်းဖွဲ့နိုင်ယာရီ

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

မေဇူနီအေး

အခန်း (၁)

အသေချာဆုံးသောစကားတစ်ခွန်းကို အမှန်အတိုင်းပြောပါဆိုလျှင် ဝေဝေလွင်တစ်ယောက် ကိုကိုအပေါ်ချစ်ခွင့်ရခဲ့သည့် အချိန်များသာလျှင် ဘဝဝယ်အပျော်ဆုံးဟု ပြောခဲ့ရပြောရပါမည်။ ချစ်ခွင့်ရခဲ့သည့်အချိန်များဟု ပြောခဲ့ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင်ထို စကား၏ နောက်ကွယ်မှာ ချစ်ခွင့်မရှိတော့ဟု သဘောသက်ရောက်မှုရှိသည်။ ကိုကိုနှင့် ဝေဝေလွင်တို့အချစ်သည် လွင့်လွယ်ပြယ်လွယ်သည့် အိပ်မက်ထဲကအချစ်မျိုး၊ ဖမ်းယူပိုင်ဆိုင်ထားခွင့်မရှိသည့် ခြံရှိ အိပ်မက်။ အိပ်မက်ကလန့်နိုးလာလျှင် အရာအားလုံးသည် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ ဧကန်မလွဲပါပဲ။

ဝေဝေလွင် ဒီပလာဇာသို့ရောက်လာပုံကိုက အိပ်မက်ဆန်လှပါသည်။ ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ အိပ်မက်ဆန်သည့် ဒီပလာဇာထဲမှာပဲ ကိုကိုနဲ့ ဝေဝေလွင် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့ရတာ လည်း အိပ်မက်ဆန်ခဲ့ရတာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

တစ်နေ့... ဗိုလ်ချုပ်ဈေး “ယံယံ ” ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည် ကြော်ငြာထားတာတွေခဲ့သည်ဟု ခင်မမပြော၍ “ယံယံ” ဆိုင်သို့ အပြေးလာခဲ့သည်။ သို့သော် ခန့်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း အဖြေစကားကြားရ၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတစ်ပတ် ပတ်ပြီး အိမ်ပြန်ရန် ဈေးရှေ့သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့မှာတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားလှလှများ အစီအရီ။ များပြားလှတဲ့ကား။ သူ့အတွက် တစ်စီးတလေစီးခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်လဲဟု အရည်မရ၊ အဖတ်မရ၊ တွေးနေမိသည်။ ကားများထဲမှ အနီရောင်ကား ကိုတော့ မျက်စိကျမိ၍ အာရုံစိုက်မိနေစဉ်မှပဲ လှပခေတ်ဆန်ချောမော၊ အို . . . မပြောပြတတ်နိုင်သော အလှမျိုးစုံပိုင်ရှင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်အမျိုးသမီး တစ်ဦးမှာကားသော့ကိုဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်သည်။ ခပ်ညက်ညက်စက် သံပေါ်လာကာ ကားဘီးဖြည်းဖြည်းချင်းလိုမ့်နေပါပြီ။

အချိန်က လျှပ်တစ်ပြက်စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ ကြာမည်ထင်၏။
ကားနှင့်ဝေဝေလွင်ကလည်း မနီးမဝေးလှ။ အလှပိုင်ရှင်မလေးကားသော့
ဖွင့်လိုက်စဉ် မည့်သည့်အရာနှင့် မတော်တဆ ငြိစွန်းသွားခဲ့သည်မသိ၊ သူ့လက်၌
ဝတ်ထားသောဟန်းချိန်းထူထူကြီးမှာ ကားဘေးသို့ လျော့ခနဲကျသွားသည်ကို
ဝေဝေလွင် အထင်အရှားမြင်လိုက်ရ၏။ မိန်းမလှလေးကတော့ သတိမထားမိ။

ဝေဝေလွင်ကြောင်သွားသည်။ ဘေးဘီဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့လည်း
မည်သူတစ်ဦးမျှ မမြင်တွေ့။ ချက်ချင်းပင် ဟန်းချိန်းကျခဲ့သော နေရသို့
ရောက်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဟန်းချိန်းက
အတော်လေးတာပဲ။ ရွှေချိန်များပုံရသည်။ ဝေဝေလွင် ကားနောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး
ပြေးလိုက်သည်။ ကားကလေးကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဂိတ်ဝမှာခေတ္တရပ်ပြီး
ပြေစာလက်မှတ်ပေးနေတာကြောင့် ဝေဝေလွင် မီလာသည်။

“အစ်မ . . .အစ်မ ခဏလေး”

ဒရောသောပါးနှင့် ကားတံခါးဝမှာ ခေါင်းငုံ့ပြီးပြောလိုက်သည်။
ကားပေါ်မှမိန်းမလှလေးက ပိုင်းစက်နက်

မှောင်သည့် မျက်ဝန်းဖြင့် ဝေဝေကိုမော့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အသံကလေးကလည်း ချိုချိုအေးအေးနှင့် နားဝင်ချိုလိုက်တာဟု
ဝေဝေလွင်တွေး လိုက်မိသည်။ ဆုတောင်း ကောင်းလိုက်တာ။ ဝေဝေလွင်
ဟန်းချိန်းကိုကမ်းပေးလိုက်သည်။ မိန်းမလှလေး အံ့ဩသွားပြီး သူ့လက်ကို
ဖျတ်ခနဲငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ကောက်မရှိတော့မှ သဘောပေါက်လိုက်သည်။
ဝေဝေလွင်ကိုကားပေါ်တက်ရန် ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဘာရယ်မသိ
ဝေဝေလွင် ကားပေါ်တက်ခဲ့ရသည်။ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီးသူ့ကို
ဆိုင်ထဲခေါ်သွားသည်။

“ညီမကို ကျေးဇူးတင်လို့ပြုစုရအောင်ခေါ်လာတာ”

“ရပါတယ်အစ်မ၊ ကျွန်မမြင်လို့လိုက်ပြီးပေးတာပါ”

ပြီးတော့ ကော်ဖီနှင့် မုန့်မျိုးစုံမှာပြီး ဝေဝေလွင်ကို ဧည့်ခံပါတော့သည်။

ဝေဝေလွင်လည်း နယ်သူလေးမဟုတ် လား။ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားတတ်။ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းစားပြီး မိန်းမလှ လေးကိုပဲစွဲသော အကြည့်ဖြင့် ရိုင်းအောင် ကြည့်နေမိသည်။ စင်ကာပူမှ ဝယ်လာကြောင်း၊ သူ့မွေးနေ့လက်ဆောင် ရထားကြောင်း၊ အလေးချိန်က ငါးကျပ်သား ရှိ၍ ယခုလိုတန်ဖိုးရှိသည့် ပစ္စည်းကို ရိုးသားစွာပြန်ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မနက်က သူ့အလျင်စလို ထွက်လာရ၍ ချိတ်ကို သေချာမတပ်မိ၍ ယခုလိုပြုတ်ကျသွားတာဖြစ်ကြောင်းပြောပြသည်။

နောက်တော့ ဝေဝေလွင်အကြောင်းမေးသည်။ ဝေဝေလွင်က နယ်မှဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိသည့် နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်ရှိဦးလေးထံ အလုပ်လုပ်ရန်လာနေသည်။ ဦးလေးမိန်းမက ဆယ်တန်းအောင်းထားသည့် သူ့ကို အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်လျှင် စရိတ်ရအောင် အလုပ်တစ်ခုရှာစေခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ‘ယံယံ’ ဖိနပ်ဆိုင်မှာ အလုပ် လာလျှောက်သည်။ နောက်ကျသွား၍ မရခဲ့ပဲစိတ်ပျက်မိပြီး အိမ်သို့အပြန် ဆုံစည်းခဲ့ရပုံကိုပြောပြသည်။

“ညီမလေးက အလုပ်လုပ်ချင်လို့လား၊ ဒါဆို မမဆိုင်မှာ အလုပ်ပေးမယ်၊ မမက ပလာဇာတစ်ခုမှာ စတိုးဆိုင် အကြီးကြီးဖွင့်ထားတာ၊ ငါ့ညီမကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ပေါ့”

နယ်သူဆိုပေမယ့် ခေတ်ပညာတတ်လေးလည်းဖြစ် ရိုးသားဖြူစင်ဟန်လည်းရှိပုံရသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း သနပ်ခါးရေကျသလိမ်းထားသော်လည်း သူ့ရုပ်က ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။ အထူးသဖြင့် လဲ့ရည်ရွန်းစိုသည့် တောက်တောက်ပပ

မျက်ဝန်းစင်းကျနေသည့် နှာတံ၊ ပြုံးတော့မလို၊ ရယ်တော့မလို နှုတ်ခမ်းပါးလေးနှင့် ဆွဲဆောင် မှုရှိလှသည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်ခွက်က မျက်စိခွာရက်စရာမရှိပေ။ ဒီလိုအလှမျိုးက ရှားပါဘိ။ စတိုးဆိုင်မှာ ဒီကောင်မလေးကို ထားလိုက်လျှင် ကူညီရာရောက်ရုံသာမက၊ အရောင်းမြှင့်တင်ရေးမှာ အထောက်အပံ့ရနိုင် သည်။ သူ့ဆိုင်က အရောင်းဝန်ထမ်း မျိုးသမီးအားလုံး ဒူးဆစ်ဖုံးရုံစကပ်၊ ကုတ်အကျ...ယူနီဖောင်းနှင့်သာမို့ ဝေဝေလွင်ကို ထိုပုံစံဖြင့်ပုံဖော်ကြည့်တော့... အားပါး... လှလိုက်တာ၊ အံဝင်ခွင်ကျပါပဲ။ သူပြုံးလိုက်သည်။

“ရော့... ဒါပလာဇာက မမဆိုင်လိမ်စာကတ်ပြား၊ နက်ဖြန်(၉)နာရီ အရောက်လာခဲ့။ ညီမအုပ်ထိန်းသူ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပါ တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့ပေါ့”

ဒီလိုနဲ့... ဝေဝေလွင် ပလာဇာတစ်ခုက အရောင်းဝန်ထမ်းလေးတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတိုင်ဆိုင်မှုက အဲသလို အိပ်မက်ဆန်ဆန်။

*

ကိုကိုက ဒီဆိုင်မှာ နောက်ဆုံးပေါ် ပစ္စည်းမျိုးစုံလာသွင်းတာလေ။ ဆိုင်မှာဝန်ထမ်းများ ပြောသံကြားရသည့် ကတော့ ကိုကိုဟာ စင်ကာပူမှာ ကိုယ်တိုင်ပစ္စည်းသွားဝယ်တဲ့သူ။ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်မျှရှိသော ကိုကိုကို ဝေဝေလွင် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ မတန်မရာလို့ပဲ ပြောရမလား။ စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်၊ အကျ...လက်ရှည်၊ နက်ခံတိုင်နှင့် စတိုင်ကျကျ အမြတ်ဆင်တတ်သည့် ကိုကိုကတော့ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် စမတ်ကျလှသည်။ ကိုကိုကလည်း စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်နှင့် ဝေဝေလွင်ကိုပဲ သိသိသာသာကြီး ရှာနေမိတော့သည်။ မျက်လုံးကဝေဝေဝဲဝဲ။

ဝေဝေလွင်ကိုတွေ့လိုက်တော့မှ ကုန္တေနှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ကြည်နူးဖွယ် အပြုံးတစ်ပွင့် အမြဲလက်ဆောင်ပေးသည်။ ဝေဝေလွင် ရင်ခုန်ရသည်။ မည်သူမျှ မမြင်အောင် ခိုးကြည့်ရသည့် အရသာမှာ ဘာနှင့်မျှမတူ။

ခိုးစားတဲသစ်သီးကပိုချိုတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။

မျက်လုံးချင်းဆုံသည့် အခါ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည့် ရင်ခုန်သံကိုပြန်ကြားရသည်မှာလည်း လျှိုက်မောချမ်းမြေ့လှသည်။

ခေတ်ပေါ်အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်နားထောင်လိုက်ရသလိုပါပဲ။

မထင်မှတ်ထားသည့် တစ်နေ့မှာ ကိုကိုသည် ဆိုင်မန်နေဂျာအန်ကယ်ကြီးနှင့် စာရင်းများလုပ်ပြီး ပြန်ခါနီး တွင် ဝေဝေလွင်ကောင်တာနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ကိုကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေလွင်စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ဝေဝေလွင်၏ ရှေ့တည့်တည့်ရောက်လျှင် မှန်ဘီရိုပေါ် တင်ထားသည့် ဝေဝေလွင်လက်ကိုသူ့လက်နှင့် ဖွဖွလေးတို့ထိလိုက်ပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခုကို ဖျတ်ခဲလက်ထဲထည့်ပေးခဲ့သည်။ လူအလစ်မှာ စာကို ဖတ်ကြည့်တော့ မနက်ဖြန် ဝေဝေလွင် နားသည့်ရက်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရား တနင်္ဂနွေထောင့်ကို လာခဲ့ဖို့ချိန်းထားသည်။ ကြည့်စမ်းဝေဝေလွင် နားရက်ကို ကိုကိုကသိနေသည်။

ကိုကိုနှင့်တွေ့ဆုံရခြင်းသည် အလွန် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်နှင့်အမျှ ကွာခြားလွန်းသည့် ဘဝအခြေအနေကို သိနေတော့လည်း မရေရာသည့်ဘဝအတွက် အားငယ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝေဝေလွင်နှလုံးသားက ငြင်းနိုင်စွမ်းမရှိ လိုက် လျောနေမိတတ်သည်။ ကျိုးဝင်တဲ့ဆင်၊ မြိုးမိတဲ့ငါးလိုပါပဲလား။

“ကိုကိုအချစ်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား၊ ဝေလေး”

“ကိုကို အချစ်ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ကံကြမ္မာကိုတော့ မယုံရဲဘူး၊

ဝေ့ကိုပစ်မသွားပါနဲ့နော် ... ကိုကိုပစ်သွားရင်ဝေ့တော့သေမှာပဲ”

“အို ... ဒီလိုမပြောနဲ့ကွယ် ဝေလေးသာတစ်နေ့မှာ ကိုကိုကို
မုန်းသွားမှာစိုးတယ်”

ကိုကိုကပဲ ပြောရသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ဝေ့လွင်စိတ်ထဲမှာ
ကိုကိုနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာတိုင်း ရင်ထဲလေးလံနေ တတ်သည်။
ဘာကြောင့်လည်းလို့တော့ မပြောတတ်ပေ။ ကိုကို
နိုင်ငံခြားသွားနေသည့်အခါဆိုလျှင်တော့ ဝေ့လွင် စိတ်များ လွတ်ဟာလေလွင့်ကာ
စက်ရုပ်သဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။ အဒေါ်လုပ်သူက ရိပ်စားမိ၍ မေးမြန်းသည့်အခါ
သူကလည်း မကွယ်မဝှတ်ဘဲ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောမိသည်။

“ဝေ့လွင် သူ့အသက်အရွယ်နဲ့
လုပ်ငန်းကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်နေမှတော့ လူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပါ မလား။
သူ့ကိုမသိမသာအကဲခတ်မေးကြည့်ဦး၊ နောက်မှ အိမ်ထောက်ရှိနေရင်
ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်နော်။ မျက်စိ ဇွတ်မှိတ် ယုံနေလို့မဖြစ်ဘူး”

ဝေ့လွင်ဘယ်လိုမေးရပါ့မလဲ။ ကိုကိုအပေါ်
မယုံမကြည်စတ်လည်းမဖြစ်မိ။ တစ်ခါတော့...

“ကိုကို ဘယ်မှာနေလဲဟင်”

“အိမ်မှာပေါ့” ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ဖြေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲကိုကို”

“အိမ်သားတွေနဲ့ပေါ့” ဟုဆိုပြီး ဝေ့လွင်ပါးကို ညင်သာစွာလိမ်ဆွဲ၍
ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သူ့အရည်ပျော် ခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် ဆက်မမေးနိုင်အောင် ကိုကိုက
ဖြေတတ်သည်။

“ဝေလေး... ကိုကိုနဲ့တွေ့ရင် ဘာအကြောင်းမှ မတွေးနဲ့နော်၊

တွေ့တဲ့အချိန်က နည်းနည်းလေးရတာ ၊ ခဏတာတွေ့တုန်း
ကိုကိုနဲ့ဝေလေးချစ်တဲ့အကြောင်းပဲ ပြောရအောင်နော်”

ကိုကိုပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်သည်။ ကိုကိုကလည်း ဝေဝေလွင်ကို
အပျော်တွေ၊ အကြင်နာတွေ၊ အယုအယတွေပေးခဲ့သည်ပဲမဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့
ကိုကိုကြောင့် ဝေဝေလွင် မစားဖူးတဲ့အစာ၊ မဝတ်ဖူးတဲ့အဝတ်၊ မသုံးဖူးတဲ့
အလှပစ္စည်း၊ မသွားဖူးတဲ့နေရာ၊ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ ကားလှလှလေးတို့၊ အို . .
.နောက်ပြီး မရောက်ဖူးသေးတဲ့ အချစ်ကမ္ဘာ စသည် . . . စသည် . . . တို့ကြောင့်
ဝေဝေလွင်ပျော်ခဲ့ရသည်။ ဝေဝေလွင် အတွက် အချစ်ဘုံ လေး တစ်ခုပါပဲ။

ဝေဝေလွင်နဲ့ကိုကို တကယ်ပေါင်းဖက်နိုင်ပါ့မလား။ အိပ်မက်ထဲက
အချစ်မျိုးနှင့်ပဲ ဖြေသိမ့်ရမှာလား။

*

ဒီမိန်းမကို စိတ်ပျက်နေတာကြာပြီ။ အိမ်ထောင်သက်ငါးနှစ်တာမှာ
သူပျော်ခဲ့ရလျှင် နှစ်နှစ်ထက်ပိုမည် မထင်။ ချစ်သူဘဝတုန်းကတော့ ဒီမိန်းမ
ဒီလောက်ခေါင်းမာမည်ဟု မတွေးမိတာ သူ့အမှား၊ ရုပ်လေးနု လှသလောက် မာနက
မကြီးလှချေ။ ဒါပေမယ့် အယူအဆရေးရာမှာတော့ အဆိပ်ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

သူက စက်မှုတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး။ ဒီမိန်းမ
ဆေးကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲပြီး၍ ဆေးရုံမှာ ဟောက်ဆာဂျင်ဆင်းနေသည့်
အချိန်ကပေါ့။ သူကဆေးရုံမှာ အူအတက်ခွဲတော့ ဆုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။
သူ့အစ်ကိုက ဒီဆေးရုံက ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆိုတော့ အားလုံးဂရုစိုက်ကြသည်။
ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်လှပနိုင်သူလေးမို့ အစ်ကိုအကူအညီနှင့် ရင်းနှီးမှုရယူခဲ့သည်။
ဆေးရုံဆင်းတော့ သူ့မိဘများကို ဖွင့်ပြောကာ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း လမ်းစခဲ့သည်။

အဆင်ပြေချင်တော့ သူ့မိဘများနှင့် ဒီမိန်းမမိဘများက စီးပွားရေး
နယ်နိမိတ်တစ်ခုတည်းက မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ ဖြစ်နေကြတာပဲ။
သူ့မိဘများလိုပင် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများဖြစ်၏

နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့မြ၊ ရွှေချင်း စိန်ချင်းထပ်သည့် ခမ်းခမ်းနားနား
မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို သူတို့ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ကြသည်။ လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်မှာ
စီးပွားရေးနယ်ပယ်သို့ သူ့ခြေစုံပစ်ဝင်သည်။ မိဘများဆီက အလုပ်ခွဲယူပြီး
စင်ကာပူမှာ ခေတ်အကြိုက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ တင်သွင်းကာ ပလာဇာတစ်ခုမှာ
ဆိုင်ကြီးတစ်ခုဖွင့်ထားသည်။ ကိုယ်တိုင်တင်သွင်းပြီး လက်လီ၊ လက်ကားဖြန်တာမို့
သူ့စီးပွားရေး အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ယူထားသည့်ဘွဲ့နှင့် တခြားစီဖြစ်သည့် အလုပ်ကို
လုပ်ရမလားဆိုပြီး ဒီမိန်းမနှင့်သူ စပြီးအစာမကြေဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒီမိန်းမအယူအဆကတော့ ရှင်းသည်။ သူ့ကိုပညာရှင်ပဲဖြစ်စေချင်သည်။
သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရိုးရိုးနှင့်လုံးဝရပ်တန့်မထားနိုင်၊ သူနက်နက်နဲနဲ၊
ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးစားသင်ယူလာခဲ့သည့် ဆေးပညာကို ရေဆုံးရေဖျား ထိ
လေ့လာသင်ယူမည်။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။
နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်ပြီး ဘွဲ့လွန်ပညာသင်ယူရန်
စာအုပ်နှင့်မျက်နှာမခွာနိုင်အောင် လေ့လာရသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို
ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အနေနှင့်တောင်သတိရရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်လာသည်။
သူအိပ်ရာဝင်သည့် အချိန်မှာတော့ ဒီမိန်းမစာအုပ်ထဲမှာ ပျော်ဝင်လို့ကောင်းတုန်း။
ဘယ်အချိန်အိပ်ရာဝင် မှန်းလည်း သူမသိတော့။ ထမင်းစားတော့လည်း
တစ်ယောက်တည်း။ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်။ အိပ်ပြန်တော့လည်း
အဖော်မဲ့အထီးကျန်စွာနှင့်ပေါ့။

သူစိတ်ကူယဉ်ခဲ့သည့် မိသားစုဘဝဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ သားသား၊
မီးမီးတို့နှင့် အသံဝေဝေစီစီ သာယာချမ်းမြေ့သည့် အိမ်ထောင်ရေက ဘယ်မှာလဲ။
ဒီမိန်းမ စိတ်ကြည်သာနေသည့် တစ်နေ့မှာ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ ပိုက်ထွေးပြီး

ဆွေးနွေးကြည့်ဖူးသည်။

“ဟန်နီ .. မောင့်အတွက် သားသား၊ မီးမီးလေးတစ်ယောက်လောက်
မွေးပေးပါလားကွယ်”

“မောင်နော်... ဟန်နီကို စိတ်ညစ်အောင်မပြောနဲ့။ ဟန်နီမှာ
လုပ်စရာစီမံကိန်းတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ သားသမီးမွေးတယ်ဆိုတာ
သူတို့အတွက် မိဘရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက တန်ဖိုးကြီးရှိမှဖြစ်မယ်။ အခုဟန်နီက ရိုးရိုး
ဆရာဝန်၊ မောင်က ကုန်သည် ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ လူရာမဝင်သေးပါဘူး။ ကလေးတွေ
မျက်နှာငယ်မှာပေါ့၊ မိဘဖြစ်လာရင် တာဝန်ကျေမှ မိဘပီသမှာပေါ့”

သူ့ရင်ထဲ အေးခဲထုံကျင်သွားသည်။ ထွေပိုက်ထားသည့်သူ့လက်များ
အလိုလို ပြေလျော့သွားသည်။ ဒီမိန်းမ မဟုတ်သေးပါဘူး၊
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လိုက်တာ သူ့ရဲ့ အေးစက် တောင့်တင်းသွားသည့်
နှလုံးသားကိုလည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ဆေးစာအုပ်ကို
ကောက်ယူဖတ်လိုက်သေးသည်။

အခုလည်းကြည့်လေ... နိုင်ငံခြားမှာဘွဲ့လွန်အတွက် အချိန်အတော်ကြာ
ပညာသင် သွားနေလေရဲ့။ ကိုယ်ကယောက်ျားပဲ ဘာအရေးလဲ၊ အချစ်သစ်ကို
တစ်ဖန်မွေးဖွားလိုက်ရုံပေါ့။ ဒီမိန်းမရင်ထဲ နောင်တတွေရပြီး မွေးဖွားလာမည့်
အချစ်သစ်ကို သူ့အပျော်တွေကြားထဲက စောင့်ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ဒီမိန်းမကို
မလွမ်းမိအောင် ကြိုးစားရမည်။

*

တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ဒီမိန်းမ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီး
နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့စင်ကာပူမှာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနဲ့ အဝင်အထွက်

လုံးဝမဆိုလိုက်။

ပစ္စည်းများပို့ရန် ပလာဇာသို့ထွက်လာသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ပေါက်ဝ ကောင်တာ တည့်တည့်မှာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရပ်ပြီး ဘီရိုသုတ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
ယခင်က တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ အသစ်ပဲဖြစ်မည်။ သူကောင်တာနားက
ဖြတ်လျှောက်တော့ လူရိပ်မြင်၍ ကောင်မလေး မော့ကြည့်သည်။ အလိုလှလိုက်တဲ့
အရုပ်မလေး။ မျက်လုံးက အရည်လွဲနေတာပါပဲလား။
သူ့ရင်ထဲလိုက်ခနဲခနဲသွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အပြုံးလေးတစ်ခု
အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာတော့ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေးတုံ့ပြန်ပြီး ပြုံးပြသည်။ ပြုံးရုံလေးတင်တောင် ပါးချိုင့်က
မသိမသာပေါ်လာသည်။ မျက်နှာလေးက ရိုးရိုးစင်းစင်း၊ ဘာမှခြယ်သထားခြင်းမရှိ။
ဘာကာလာမျှ မရှိ၊ သနပ်ခါးရေကျဲလေးနှင့်တောင် အတော်လှသည့် ကောင်မလေး။
သူ ချစ်မိသွားပြီလား . . . အံ့ဩစရာပဲ။ စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှာ အရုပ်လှလှလေး
တစ်ရုပ်ကို တွေ့ပြီး ချက်ချင်း ကောက်ယူဝယ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်မျိုး၊
ဘာမျှမစဉ်းစား၊ တယုတယရင်မှာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်ချင်သည့်
စိတ်တစ်ခုသာရှိသည်။

မန်နေဂျာ ဦးအောင်ခင်ဆီက ဝန်ထမ်းအင်အားစာရင်းကို
လှန်ကြည့်တော့ နောက်ဆုံးခန့်ထားသူပဲ။ ဝေဝေလွင်တဲ့။ အံ့ဩစရာ။ သူ
ငယ်မူပြန်သွားသလိုပဲ။ ဆယ်ကျော်သက် ငှက်ပေါက်လေးတစ်ကောင်ပမာ ဘာပဲ
လုပ်လုပ် လေတချွန်ချွန်လုပ်နေမိလို့ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩသွားမိသည်။ သူက
သီချင်းရသကို ခံစားဖို့ အချိန်မပေး နိုင်။ ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက
စာတွေ့လက်တွေ့ ကြားမှာ နစ်မြုပ်လျက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဖေဖေ
ကိန်းဂဏန်းတွေကို ပေါင်းလိုက်၊ နုတ်လိုက်နှင့် ကြာလာတော့
သူစီးပွားရေးဂရပ်ဖ်မျဉ်းတွေ နားလည်ပျော်ဝင်လာ တာလည်း မပြောနှင့်။

ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ အတွဲများနှင့် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်၊
ကင်တင်းထိုင်လိုက်၊ ပန်းခြံသွားလိုက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက် အီစီကလီတွေနှင့် ခြေရှုပ်
နေကြသော်လည်း သူနည်းနည်းမှစိတ်မဝင်စားခဲ့။

“ဟေ့ကောင် ... အာကာကျော်မောင်၊ မင်းကတော့ ကျောင်းသားဘဝရဲ့
အပျော်လေးတွေ မခံစားရဘဲ ကျောင်းပြီးတော့မယ်နော် အေးမိန်းမရရင်တော့
ရည်းစားမထားဖူးတဲ့အတွက် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုဆုံးမှန်းမသိ ဖြစ်နေဦးမယ်။
သတိထားဦးကိုယ်လူ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

တစ်ခါတလေတော့လည်း သူတွေ့ကြည့်မိပြန်သည်။
ခင်ကျော်ဇံတို့အုပ်စု ပြောသလိုပဲ သူအကိုင်အတွယ် မတက်လို့များ
သူ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာများလား။ သေချာတာတစ်ခုတော့... ဒီမိန်းကို
သူမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့မိတာပါပဲ... တကယ်ပါ။ အေးခဲထုံကျင်သည့် အချစ်နောက်မှ
လတ်ဆတ်ပူနွေးသည့် အချစ် ပန်းလည်း ဖူးပွင့်ရှင်သန်နိုင်တာပါပဲ။
သူကဗျာဆန်နေသည်။ ဝေလေးကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို သူချစ်သည်။
မက်မောသည်။ အပိုင်လိုချင်သည်။ သို့သော်... လူစည်းကမ်း၊ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာဘောင်
ကလနားတွေကများလှ၏ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ဝယ်ပြီး သိမ်းထားရုံပဲဖြစ်မည်။
ဒီအရုပ်နှင့် သူတို့လူမှုဝန်းကျင်ထဲ ပေါ်တင်ကြီးခေါ်ဆောင်သွား၍ မရ၊
နှုတ်ခမ်းမဲ့စရာ၊ လူကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ လူမှုနယ်ပယ်ထဲကို
ခေါ်ဆောင်သွားရမှာက တရားဝင် ရယူထားသည့် လူသားစစ်စစ်။

*

မောင်ကတော့ ဟန်နီဘဝကို တကယ်ပဲ စိုးမိုးနိုင်လွန်းပါသည်။
မြင့်မားသည့်အရပ်၊ ဖြူဆွတ်သည့် အသားအရေ၊ တည်ကြည်ခန့်ညားသည့်
ဟန်ပန်တို့က ဟန်နီကို စွဲလန်းစေတာလား၊ လူကောင်က ထွားမြင့်၊ ကြံ့ခိုင်

သလောက် စိတ်ဓာတ်က နုနယ်ပျော့ဖတ်သည်လို့တော့ ဟန်နီခံစားမိသည်။
ကြည့်လေ အူအတက်ခွဲ ဆေးရုံ တက်လာစဉ်က သူ့မျက်လုံးက အားငယ်စိတ်နှင့်
ဟန်နီကို အားကိုးတကြီး လိုက်လိုက်ကြည့်နေတက်သည်။ ဟန်နီအရိပ်ကို
မြင်သည်နှင့် သူ့မှာပျော်လွန်းလို့အိပ်နေရာက ထထိုင်လိုက်တာ ချုပ်ရိုးက နာသွား
သည်ထင့်တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ လုပ်ပြီး အော်ညည်းလိုက်တာများ ဟန်နီဖြင့် သနားရမလို
ဟားရမလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မောင် ဆေးရုံတက်နေသည့် တစ်ပတ်တာကာလကတော့ ဟန်နီ
ဆေးရုံ၌ ဟောက်ဆာဂျင်ဆင်းသည့်နေ့ များထဲမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံး။ ဒီတော့
အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သည်။ အလိုက်ဖက်ဆုံး အဝတ်အစားများကို
ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ရလွန်းလို့ မေမေကတောင် . . .

“သမီးလေး... သက်လျာလွန်းကြင်တစ်ယောက်၊ ခုတစ်လောအလှတွေ
အရမ်း ပြင်နေပါလား ဟေ့၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ အကြိုက်တွေ့ရင်လည်း
မြန်မြန်ပြောနော် မေမေတို့ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ချင်ပြီ”

“အို... မေမေကလည်း ၇၇ ရှက်စနိုးဖြင့် ပြောလိုက်တော့ . . .

ဖေဖေက

“သမီးရေ . . . ဖေဖေ . . . ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ဒိတ်လုပ်လိုက်ရမလဲ”

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ နိမိတ်ဖတ်လိုက်လို့လား မသိဘူး၊ မောင်တစ်ယောက်
သူမိဘများနှင့် ဟန်နီကို လာရောက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတော့သည်။ မဆွတ်ခင်က
ညွတ်ချင်နေသည့် ဟန်နီမှာ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့်၊
အလျားသင့် ခိုဝင်လိုက်ရုံမှတစ်ပါးပေါ့။ တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသေးသည့် အချစ်နှင့်
မောင့်ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီကွယ်။

ဘဝဆိုတာ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင်၊ ပင်လယ်တစ်ခုပါပဲ။

ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာတော့ မောင့်ကို ဟန်နီ ငြိုငြင်ချင်လာသည်။ သင်ထားသည့်ပညာက စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ။ လုပ်သည့်အလုပ်က အင်ပို့အိပ်စပို့ စီးပွားရေးသမား။ မှန်တာပြောရလျှင် ဟန်နီကတော့ ငွေကြေးဂုဏ်ထက် ပညာဂုဏ်မွှေးရနံ့ကို ပို၍ မက်မောမိသည်။ အခုတော့ မောင်က ဟန်နီဖြစ်စေချင်သလို မဖြစ်လာ။ ထွက်ပြေးတတ်သည့် ငွေကြေးနောက်သို့ မက်မက်မောမောလိုက်လွန်းလှသည်။ သင်ထားသည့် ပညာတွေကို အလွယ်တကူ ခေါက်သိမ်းထားတာ အံ့ရောသဲထဲရေသွန် အရာမထင်ဖြစ်ရတာ နှမြောစရာ ကောင်းလှသည်။

နောက်ပြီး... ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစအချိန် ကြားလေသွေးလျှင် ဝေးမှာစိုးသည်ဟု ပြောရမည့် အချိန်ကာလ များတွင် မောင်တစ်ယောက် ငွေရှာဖို့ စင်ကာပူသို့ ထွက်သွားလေရဲ့။

မှတ်မှတ်ရရ... လက်ထပ်ပြီး ငါးရက်မှာပါ။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ ... တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုများစွာနှင့် နွေးထွေးစွာအတူတကွ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခြင်းလို့ ဟန်နီမြင်တာပဲ။ မောင်ကတော့သည်လို မဟုတ်ပါလား။ ငွေကြေးပြည့်စုံမှ အချစ်ဟာ တည်တံ့ခိုင်မြဲနိုင်မည်လို့ ယုံကြည်သည်။ ဟန်နီနှင့် မောင်အချစ်ပေါ် ခံစားနားလည်မှုချင်း မတူညီ လေတော့ ဟန်နီမောင့်ကို ရွံ့ချင်လာသည်။

မောင့်ကို မထိမဲ့မြင်ပြုကာ ဟန်နီဘွဲ့လွန်ဖြေရန်စားများကို ဖိကျက်နေသည်။ ဒီတော့မှလည်း မောင်၏ အေးတိအေးစက်အချစ်ကို ဟန်နီ တောင့်ခံနိုင်မှာပါ။ ဟန်နီကံကောင်းသွားသည်။ မောင့်ကိုအရွဲ့တိုက်ချင်၍ စာတွေ ဖိဖတ်လိုက်တာ Msc ကို အောင်သည်။ ဆက်ပြီး FRCS ဘွဲ့အတွက် လန်ဒန်ကိုသွားရမည့် သတင်းကောင်း ဟန်နီ အတွက် မောင့်ကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်မှု တစ်ရပ် ပေးနိုင်မည့် လက်နက်ကောင်းတစ်ခုဟု ဟန်နီထင်သည်။

ဒါပေမယ့် ထင်သလိုဖြစ်မလာချေ။

ပလာဇာရှိ ဟန်နီတို့နှစ်ဦးပိုင် စတိုးဆိုင်ကြီး၏ မန်နေဂျာဦးအောင်ခင်က မနေ့က ဟန်နီထံ အီးမေးလ်ပို့ချက်အရ မောင်နဲ့စတိုးဆိုင်က ကောင်မလေးခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ခြေရှုပ်နေသည်တဲ့။

မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး... နောက်လကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မောင့်ဆီကို ခေတ္တပြန်မှ ဖြစ်မည်။ မောင့်စိတ်၊ မောင့်အပြုအမူ၊ မောင့်အချစ်၊ မောင့်အကြင်နာတွေကို ဟန်နီ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျှဝေမပေးနိုင်ပါ။ မောင့်ကိုပြန်လည် တည့်မတ်လာအောင် ဟန်နီကြိုးစားရမည်။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်သည့် အကြောင်းလည်းပြောရဦးမည်။ ပြီးတော့... မောင်ကို သူ ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း၊ မောင့်အချစ်ကို တပ်မက်လွန်းလို့ ဂရုစိုက်လာအောင် ဟန်နီလုပ်ခဲ့ရသည် မှန်သမျှ ပြောပြပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ဦးမည်။

နောက်ပြီး ဟန်နီ F.R.C.S ဘွဲ့ယူပြီးလျှင် မောင့်အတွက် သားသားလေး၊ မီးမီးလေးမွေးပေးဦးမယ်လို့လည်း ပြောရမည်။ တွေးရင်းနှင့်ပင်သူ ပျော်လာသည်။

*

အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်၏ အမှတ်တမဲ့ တိမ်းချော်ဖောက်ပြန် မှားယွင်းမှုများသည် မိမိနှင့်တကွ ဆက်နွယ်မှုရှိသူတိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်နှင့် ပူဆွေးသောကရောက်ရခြင်းအပြင် သိက္ခာတရားကိုပါ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့စေတတ် သည်မှတစ်ပါး၊ အခြားမရှိတော့ပါချေ။

health for All. မဂ္ဂဇင်း၊

မတ်လ၊ ၂၀၀၈။

အခန်း (၂)

နှုတ်ခမ်းများရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဒီရုပ်ကွက်တစ်ခုလုံး လမ်းကများလိုက်တာ။

(၁၈)လမ်းလောက်ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ လမ်းနာမည်အားလုံးက လည်းရာဇဝင်သမိုင်းထဲက သူရဲကောင်းနာမည်နဲ့ချည်းပဲ။ အဲဒီအထဲက ဗန္ဓုလလမ်း၊ အလောင်းဘုရားလမ်းဆိုတဲ့ လမ်းမကြီးနှစ်လမ်းကတော့ အဓိကမိန်းမလမ်းပါပဲ။ အဲဖက်ဖက်ဖဒီလမ်းက ယှဉ်ပြီးဖောက်ထားတယ်။ ဝဲယာနှစ်ဖက် နှစ်ချက်မှာတော့ (၁)လမ်း၊ (၂)လမ်း၊ (၃)လမ်းဆိုပြီး မြို့သစ်တည်ကတည်းက စည်ပင်သာယာစနစ်တကျ အကွက်ချထားပြီးသား။

မိန်းမလမ်းနှစ်လမ်းထဲမှာ အဓိကအကျဆုံးနဲ့ အစည်ကားဆုံးလမ်းကတော့ အလောင်းဘုရားလမ်းပါပဲ။ ဒီလမ်းက စည်ပင်သာယာဈေးကြီးကို တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးဖြစ်နေလို့။

ခက်တာက လမ်းမကြီးပေါ်မှာအားလုံး ဆိုင်ခန်းတွေနဲ့ပြည့်နေကြတာပဲ။ လူတွေအားလုံး ဈေးပဲရောင်းစား နေကြပြီလားတောင် ထင်ရတယ်။ အံ့ဩစရာတစ်ခုကောင်းတာက လူတွေဟာ ဆိုင်ဘယ်လောက်များများ၊ အဲဒီ ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်တဲ့သူရှိနေကြတာကိုပေါ့။ အလုပ်မရှိ ဈေးဆိုင်ဖွင့်ဆိုတဲ့စကားက အစားထိုးနေရာပြီး ခေတ်မီဆန်းသစ်လာခဲ့တယ်။

တကယ်ပါပဲ...လမ်းမတန်းနေရာအကွက်မှာရထားတဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်တွေကတော့ ရှယ်ပဲပေါ့။ အသာလေး ရိုက်စားလိုက်ရုံပါပဲ။ သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ခန်းတွေတန်းစီဆောက်ပြီး ဆိုင်စပေါ်က တနင့်တပိုး၊ ဆိုင်လခ တအီတဖြိုးငြိမ့်ပြီး ထိုင်စားနေရုံသက်သက်မို့ ရှေးဘဝကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ ကံထူးရှင်တွေလို့ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့။

အလုပ်မရှိသူတွေလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ဘယ်အားကျခံလိမ့်မလဲ။ ဆိုင်ခန်းငှားပြီး ကိုယ်ပိုင်နိုင် တဲ့
ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုသူ့ထက်ငါ ရောင်းဝယ်လာလာကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊
ကုန်စုံဆိုင်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်၊ အထည်ဆိုင်၊ မလပ်စတစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံဆိုင်၊
အလှကုန်ဆိုင်စွဲ ဆေးဆိုင် စုံနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ထူးတယ်။ လူတွေပဲ
ဝတ်ဝတ်စားစား အလုပ်များလာကြလားတော့မသိဘူး။ အထည်ဆိုင်က ခပ်များများ၊
တစ်ဆိုင်ခြား၊ နှစ်ဆိုင်ခြား၊ မှာ ဖွင့်ထားလိုက်တာ မှီလိုပေါက်နေရော။ အဲဒီ
အထည်ဆိုင်တွေအားလုံး ဝယ်သူတွေနဲ့ စည်ကားနေတာ ကတော့ မယုံမရှိပါနဲ့ ။
အသေချာပါပဲ။

အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိန်းမတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် တစ်နေ့တမျိုး
မရိုးအောင် ခါးပေါ်တင်ထားလိုက်ကြတာ။ ပေါ်ပင်တွေကြီးပဲ။
ရွှေတွေဝတ်ထားလိုက်တာကလည်း အိလို့ညွတ်လို့။ တော်တော်
အရောင်းအဝယ်ကောင်းပြီး တော်တော်လည်း မျိုးမျိုးမြတ်မြတ် ရကြလို့နေမှာပေါ့။
မဟုတ်ဘူးလား။

မြတ်မှာပေါ့လေ သူတို့ကလက်ငင်းမရောက်ပဲ လက်ငင်းဈေးထက်
သုံးဆလောက်တင်ပြီး အကြွေးရောင်း ကြတာကို အကြွေးပဲဝယ်နေကြတာပေါ့
ဆင်တောင် အကြွေးရရင်ဝယ်ကြမယ့်ပုံမျိုး အဟုတ် သူတို့ဘယ်လောက်
နစ်နာသွားသလဲ ပါးပါးလေး အလှီးခံရသလဲ၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေးတော့ဘူး
အဆင်ဆန်းပေါ်တာနဲ့ ခါးပေါ်ရောက်နေရင် ကျေနပ်နေကြတာပဲလေ။
အကြွေးထူလို့နောက်ပိုင်း ပူလာမယ့်ကျွံပြဿနာကို နောက်မှ
ရောက်ရာဖြေရှင်းမယ် ဆိုတာချည်းပဲ။ အကြွေးထူ မပူ၊ သန်းထူမယားဆိုတာ
အဲဒါမျိုးတွေထင်ပါရဲ့။ စိတ်တစ်ခြမ်း ညစ်ပါတယ်။

ဘုတ်ဘုတ် ဒီဆိုင်မှာ လုပ်တာဘာကြာသေးလို့လဲ။
သုံးလတောင်မပြည့်တတ်သေးဘူး။ တော်တော်တော့ ဗဟုသုတရလိုက်ပြီ။
ဆိုင်ရှင်အန်တီစန်းက သဘောတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

သူ့ဆိုင်ဝယ်တဲ့သူတွေကို အရှေ့မှာတော့ အပြောချိုချိုနဲ့ ဆက်ဆံရေးက
လာကောင်းသလဲမမေးနဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဝယ်သူဆိုင်ကို ကျောခိုင်းတာနဲ့
သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင် အူပေါက်တစ်လုံးမကျန် ဘုတ်ဘုတ်ကို
ဖောက်သည်ချပါတော့တယ်။ ဘုတ်ဘုတ် စိတ်အညစ်ဆုံးထဲမှာ အဲဒါပါတယ်။

တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဝယ်သူတွေ ဆိုင်ကထွက်တာနဲ့ ဘုတ်ဘုတ်က
ဆိုင်ရှေ့ထွက်ရပ်ပြီး ဘယ်ဆိုင်ဝင်တယ်၊ ဘာတွေဝယ်သွားသေးသလဲဆိုတာ
အထောက်တော်လုပ်ခိုင်းတော့တာ။ တစ်ဆိုင်နဲ့တစ်ဆိုင်ကလည်း
အပြိုင်အဆိုင်ပဲကိုး။ သူတို့ကလည်း သူ့ကိုပဲ။ အထည်ဆိုင်ပေါက်စေ့ ဝင်ပြီး
ဝယ်လိုက်၊ ပိုက်ဆံသွင်းလိုက်နဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့နေ့သွင်းခ
ဘယ်လောက်များနေသလဲ မသိပါဘူးနော်။ စိတ်ညစ်စရာကြီး။

နေ့သွင်းဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဝယ်လိုက်တဲ့အထည်ဖိုးငွေကို
ခြောက်ထောင်ဖိုးဝယ်ရင် တစ်ရက်နှစ်ရာနှုန်း နေ့သွင်းပေးရတယ်၊
တစ်ခန့်အပြတ်ပေါ့။ တစ်လလို့သတ်မှတ်ထားပေမဲ့
တစ်လထက်ကျော်သွားတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပါ။ အဲဒီ လူမျိုးကို အန်တီစန်းက
သာသာနဲ့နာနာ ပြောထည့်တတ်တယ်။ သူတို့ကလည်း ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ။
တစ်ဆိုင်မကောင်း တစ်ဆိုင်ပြောင်းထုံး နှလုံးမူထား ကြတာကိုး။
ဘယ်ဂရုစိုက်ပါ့မလဲ။ ရှားတယ်... ရှားတယ်။

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း အထည်ဖိုးငွေ
တစ်ဝက်သာသာပဲသွင်းတာရှိတယ်။ နောက်ထပ်မပေါ်လာဘဲ ကြက်ပျောက်၊
ငှက်ပျောက်ရှောင်နေတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတက်သေးတယ်။ ဒါဆိုရင်
အန်တီစန်းကဘုတ်ဘုတ်ကို သူတို့အိမ်တွေအထိလိုက်ပြီး ငွေတွေကို
တောင်းခိုင်းတော့တာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်လို့ဘာရမလဲ။ အန်တီစန်းပဲ။ နာမည်
တစ်လုံးနဲ့နေတာ။

မိန်းမတွေ တော်တော်ဇယားရှုပ်တဲ့အကြောင်း ဘုတ်ဘုတ်တဖြေးဖြေး

သိလာခဲ့ရတယ်။ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနဲ့။ ရှိုးချည်းပဲ။
ဆိုင်မှာဝယ်တော့အကြွေး၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားက အလုံးကြီးတွေချည်းပဲ။
ခုံးကျည်ထက်ပြင်းတယ်။ ဘုတ်ဘုတ်ကို အရင်းစာရေးမလို့ ခေါ်မှာလား၊
အကြွေးစာရင်းမှတ်တဲ့ တာလီစာရေးမလို့ခေါ်မှာလား၊ ။ ဒါမှမဟုတ်
အကြွေးလိုက်ကောက်တဲ့ ဘဏ္ဍာရေးမှူးလို့ပဲခေါ်ကြမှာလား။ ခေါ်ချင်တာခေါ်လေ။
ဘုတ်ဘုတ်အလုပ်ကတော့ဝယ်သူ ကပ်စတန်မာလာရင် အန်တီစန်းက
ကိုက်တံနဲ့တိုင်းပြီး ဟိုဖက်ထိပ်က ခေါက်ရိုးအတိုင်း ဘုတ်ဘုတ်က သည်ဖက်ထိပ်က
ကိုင်ပေးတော့ အန်တီစန်းက ရွှံ့ကနဲဖြတ်လိုက်တာ တိခနဲပဲ။

ပြီးရင် အထည်အုပ်ကို ပြန်ခေါက်၊ နေသားတကျပြန်စီ၊ ဒီလိုမှ
အထည်စမဟုတ်ဘဲ ရယ်ဒီမိတ်ဆိုရင်လည်း အရောင်ရွေးပြီးပလပ်စတစ်အိတ်ထဲက
ထုတ်ပြရတယ်။ ပြီးတော့ ဘုတ်ဘုတ်ကိုယ်မှာ ကပ်ပြရတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့
ဘုတ်ဘုတ်ကမော်ဒယ်ဂဲလ်ပေါ့။ ကြည့်ပြီးသား ရယ်ဒီမိတ်ကို ပါကင်ပြားနဲ့
စနစ်တကျ ပြန်ခေါက်သိမ်းရတာ ပေါ့။ ပါတိတ်ဆိုရင်လည်း ဖြန့်ပြ၊ ကပ်ပြရတယ်။
အရောင်ရွေးပေး၊ ရှာပေးရတာ ပေါ့။ မယူဘဲ ပွထသွားတဲ့အထည်တွေကို
ခေါက်ရိုးကျဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ခေါက်ပြီး ဗီရိုထဲအထပ်လိုက် လှအောင်စီပြီး
ပြန်ထည့်ရတာ ပေါ့။

ဘုတ်ဘုတ်က အဲဒါတွေလုပ်ရတာ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ပျော်တယ်။
အလုပ်မရှိတဲ့အခါ အရပ်မကိုယ်က ဆင်ထားတဲ့အကျွေးတွေ၊ စကပ်တွေကို
အမြင်မရိုးအောင် အထည်တွေလဲပြီး ပြင်ဆင်ပေးရတယ်။ အရပ်မတွေကို ဖုန်ခါ၊
မှန်ဗီရိုတွေ ပြောင်နေအောင်တိုက်ရတာ တွေကိုလည်း ဘုတ်ဘုတ်ပျော်တာပဲ။
မပျင်းပါဘူး။

ဒါဆိုဘုတ်ဘုတ်မပျော်တာဘာလဲ။ ပြောပြရမှာပေါ့။ ညနေစောင်း
(၅)နာရီလောက်ဆို ဈေးထဲဘက်ထွက်ပြီး နေ့သွင်းကောက်ရတဲ့အလုပ်ပါပဲ။
ဘုတ်ဘုတ် မပျော်ဆုံးနဲ့ စိတ်အပျက်ဆုံးအလုပ်ပေါ့။ ယူတော့ပြုံးပြုံး၊

တောင်းတော့မုန်းတဲ့ စကားတောင်ရှိတယ် မဟုတ်လား။

နောက်ပြီးအန်တီစန်းပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိသေးတယ်။
မှတ်သားစရာပါ။

“ယူတော့ကြာမျက်နှာ၊ တောင်းတော့(. . .)မျက်နှာ”

ကဗျာရန်နဲ့ပြောတတ်လိုက်တာ နမူနာပါပဲ။ အန်တီစန်းက ဘွဲ့ရပြီးသား၊
ဒီလောက်တော့ ပြောတတ်မှာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူတို့ဝယ်တုန်းကတော့
ဆိုင်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာဝယ်ကြပြီး၊ တန်ရာတန်ကျေး နေ့သွင်းပိုက်ဆံ
ပေးဖို့ကျတော့ သူတို့ရှိရာကို ဘုတ်ဘုတ် အရောက်သွားကောက်ရတယ်လေ။ ညနေ
ညနေ(၅) နာရီထိုးပေါ့။ မဟုတ်သေးဘူး။ မတရားဘူးလို့ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ဘုတ်ဘုတ်က အလုပ်သမားပဲဟာကို လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ အန်တီစန်းလို
ဆိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့အခါကျရင် ဘုတ်ဘုတ်က ပြောပစ်လိုက်ဦးမှာ။

“ဆိုင်မှာလာယူတယ်နော်၊ ဆိုင်မှာပဲ လာပေးဖို့စဉ်းစားထား၊
လာမပေးနိုင်ရင် အစကတည်းက မယူနဲ့” လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပေါ့။ မကောင်းဘူးလား။
တရားမျှတပါတယ်နော်။

အဲဒီ လိုပြောလိုက်ရင် သူတို့ပြောမယ့်စကားကို ဘုတ်ဘုတ်က
သိထားပြီးသား။ အရှေ့ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ကွယ်ရာမှာပြောကြမှာ။ ဘာလဲသိလား။

“တော်တော်အပေါက်နံတဲ့ ကောင်မလေး” လို့လေ။

ပြောရဦးမယ်။

သူတို့ဆီ နေ့သွင်းသွားတောင်းတဲ့အခါ အချို့ကမျက်နှာကြီး စူပုပ်ပုပ်နဲ့
မလိုတမာပုံဆိုးကြီးနဲ့က တစ်ချိုး၊ တချို့ကြပြန်တော့ သူတို့ကပဲ
အိုက်တင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့။ သူတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်လုံးရပ်နေတဲ့
ဘုတ်ဘုတ်ကို မမြင်သလိုလို၊ အလုပ်များနေသလိုလိုနဲ့ အကြာကြီး

ရပ်စောင့်ခိုင်းထားတာလေ။ မမိုက်လိုက်တာ။ မပေးရတာ လည်း မဟုတ်ပဲနဲ့။
နောက်ဆုံးတော့ ပေးရတာ ပဲမဟုတ်လား။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပေးလိုက်တော့
ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့။ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့
သူတို့ ဒီလိုအကြွေးယူတဲ့ ဘဝက မတက်တာ။ မှတ်ကရော။ ဟောဒီပါးစပ်ကြီးနဲ့
ပြောထည့်လိုက်ချင်တာ။ ဘုတ်ဘုတ်က ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတာ က ရေသံသရာ။
အခု ကြီးမှသင်ရတာ က အကြွေးသံသရာ။ ဟုတ်တယ် . . .ရယ်ရတယ်နော်။

ဪ... ရှယ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူ့နာမည်က နန်းမူတဲ့။
နာမည်နဲ့ လိုက်ပါတယ်။ ဟိုမာမူကြီး ပြောသလိုပဲ။ “ကောင်မ လေးနော် မူလဂျီ၊
တူလဂျီများတယ်” လက်လန်စရာ။ ကြည့်လေ။ ဆိုင်ကိုလာလိုက်ရင် သူပုံက
အပျံစား။ ဘုတ်ဘုတ်က မှတ်ထားတယ်။ အဝတ်အစားဘယ်တော့မှ မထပ်ဘူး
သူကအန်တီစန်းကို ကြွားလိုက်သေးတယ်။

“မူအမျိုးသားက မူကို အလုပ်ထွက်မလုပ်ခိုင်းဘူး၊ မူ အလုပ်ထွက်လုပ်ရင်
သူရှက်တယ်တဲ့၊ သူသိက္ခာထိခိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့်
မူလည်းအေးဆေးထိုင်စားနေတာ၊ သူက မူကို အလှူကြည့်သက်သက်ပဲထားတာလေ”

ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ လှများလှရင် ခတ်ရချည်သေးရဲ့ဟာသပဲ။
သူအေးအေးဆေးဆေး၊ ထိုင်စားနေတာလား၊ သူ့ကိုယ်သူ မဆန်းစစ်နိုင်ဘူး
ဖြစ်နေတာ။ အန်တီစန်းကြည့်ခိုင်းလို့ သူထွက်သွားတာနဲ့ ဘုတ်ဘုတ် ဆိုင်ရှေ့
ထွက်ကြည့်တော့ အထည်ဆိုင်သုံးဆိုင်တိတိ နေ့သွင်းပိုက်ဆံဝင်ပေးတာ
တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့ အပြန်ကို လည်း အန်တီစန်းက
သေချာစောင့်ကြည့်ခိုင်းပြန်တယ်။ အန်တီစန်း အဲသလို စောင့်ကြည့်ခိုင်းရတာ
မလည်း သူ့ အခြေအနေမှန်ကို အကဲခတ်နိုင်အောင်တဲ့လေ။ အဲဒီ လိုသိမှလည်း
သူတို့ကို အကြွေးရောင်းတဲ့အခါ အနည်းအများ တွက်ဆပြီး
ချင့်ချိန်ရောင်းနိုင်မယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ဘုတ်ဘုတ် ထင်တာမြင်တာတွေအားလုံး အန်တီစမ်းကို

မပြေရဲပါဘူး။ လူဆိုတာ တစ်ခါတလေလည်း အတွက်မှားတတ်တာပဲလေ။ လူတွေရဲ့ မာယာအပေါ်မှာ အမြင်ချင်း၊ ခံယူချက်ချင်းမှ မတူနိုင်ကြတာကိုး။ ဘုတ်ဘုတ်က တက္ကသိုလ် ပညာရပ်ကို အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကနေ ဆည်းပူးသင်နေသူ တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလောက်တော့ လူကဲခတ်မည့်ပါဘူး။ ဘုတ်ဘုတ်မြင်တာကတော့ မနန်းမူဟာ ကျီးအာသီးမ တစ်ယောက်လိုပေါ့။

ကြည့်လေ . . . ဈေးပြန် သူ့ဆွဲတောင်းထဲမှာ ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ မုန်လာဥ၊ ပဲသီးရှည်၊ ပဲပင်ပေါက်၊ ပဲပြားတို့က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဝယ်လာတာပဲ မြင်ရတာ လေ။ အံ့ဩစရာကြီးနော်။ အလှတွေက မိုးပျံအောင်ပြင်ထားပေမယ့် ဟင်းစားကျတော့ ယုန်ကလေးတွေလို အသီးအရွက်က မတက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အသီးအရွက်စားတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဗီတာမင်အပြည့် ရတာ ပေါ့။ သူ့အဲဒီ လိုစိတ်မျိုးနဲ့ စားတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ ပြောရရင် ချွေတာပြီးစားတာပေါ့။ ကြာလာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်။ သူ့အိမ်သားတွေ သနားပါတယ်။ အန်တီစန်းကတော့ သူ့စတိုင်ကိုကြည့်ပြီး အတွက်မှားသွားခဲ့တယ်။

အင်းလေ မှားသောရှေ့နေတောင်ရှိတာပဲ။ အန်တီစန်းလည်း မှားတတ်တာပေါ့လေ။

အန်တီစန်းအမှားရဲ့ ဖြေဆေးကတော့ ဘုတ်ဘုတ်တစ်ယောက် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် အကြွေးတောင်းထွက်ရတာ ပဲပေါ့။ သူ့ဆန်စားရဲရတော့မှာပေါ့လေ။

မိစုဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်ကျခါစ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ အရမ်းပဲများတယ်။ ယောက်ျားက သောက်ရေသန့်ပို့တာတဲ့။ သူလည်း အနည်းဆုံး လေးဆိုင်လောက်တန်းစီဝင်ပြီး နေ့သွင်းပိုက်ဆံ ဝင်ပေးနေတာ ဘုတ်ဘုတ် မြင်နေရတယ်။ များများတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဆိုင်ကို (၂၀၀)လောက်ပေါ့။ လေးဆိုင် ဆိုရင် (၈၀၀)လောက် ဖြစ်မနေဘူးလား။

ဒီကြားထဲ မုန့်ဟင်းခါးတို့၊ အသုတ်တို့ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး တဝတပြ
စားလိုက်သေးတယ်။ ဈေးဆွဲတောင်းပါမလာတော့ သူပြန်ရင် အတိအကျ
မြင်နေရတာ ကတော့ ပဲကတ္တီပါပြုတ်၊ မုန့်တီဖတ်ထုပ်တွေပါပဲ။ သူ့အပြောကတော့
“မောင်က ပဲကတ္တီပါသိပ်ကြိုက်၊ မြေပဲဆီဆမ်း၊ ကြက်သွန်စိမ်း ပါးပါးလှီးလေးနဲ့
သုတ်ပေးလို့ကတော့ ခေါင်းမဖော်ဘူး၊ နောက်ပြီး မုန့်တီဖတ်သုတ်နဲ့ဆိုလည်း
တစ်နပ်ပြီးတယ်” တဲ့ ။ မောမောပမ်းပမ်းနဲ့ ပြန်လာတဲ့ ယောက်ျားကို
ဒီလောက်နဲ့ပြီးသတဲ့လား။ သူတို့လင်သားဖြစ်ရတာ အတော် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ပါ
မှပါလားနော် မလွယ်ပါဘူး

ဘုတ်ဘုတ် တစ်ဆက်တည်း မေမေ့ထမင်းဝိုင်းလေးကို
မြင်ယောင်လာတယ်။ မေမေက ရုံးအုပ်ကြီးဖေဖေ ပြန်လာရင်ဘုတ်ဘုတ်တို့
မောင်နှမတွေအတူတူစားဖို့ ထမင်းဝိုင်းကို ရှယ်ပြင်ထားတာလေ။မေမေက ကျောင်း
ဆရာမ။ နှစ်သုတ်တက်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ မနက်ဝိုင်းတာဝန်ကျတဲ့
အလယ်တန်းပြဆရာမပေါ့။ မနက်ဆိုလည်း ဖေဖေရော
ဘုတ်ဘုတ်တို့မောင်နှမအတွက်ပါ။ အစောကြီး ထမင်း၊ ဟင်းထချက်ပြီး
ထမင်းဘူးတွေ အားလုံးထည့်ပေးပြီးမှ ကျောင်းကိုသွားတာ။

ညနေ လူစုံတက်စုံ ထမင်းဝိုင်းကတော့ ဘုတ်ဘုတ်တို့မောင်နှမအားလုံး
အပျော်ဆုံးပါပဲ။ ဖေဖေကလည်း ရုံးသွားဘတ်စ်ကားပေါ်က အတွေ့အကြုံတွေကို
ပြောပြသလို မေမေကလည်း သူသင်ရတဲ့အတန်းက ပေစုတ်စုတ်
တပည့်တွေအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ထမင်းစားရင်း နားထောင်ရတာ
အားကြီးအရသာရှိတယ်။

မေမေက သနပ်ခါးရေကျဲလိမ်းပြီး ဘီးကျော့ပတ်နဲ့ ဖေဖေအနားမှာ
အတူတူထိုင်စားပြီး ကောင်းတာလေး တွေ ရွေးပြီးထည့်ထည့်ပေးနေလိုက်တာ၊
ကျက်သရေကိုရှိလို့။ ဘုတ်ဘုတ်တို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ အသားဟင်းတစ်ခွက်ကို
အရောအနှောနဲ့ချက်တာ အမြဲပါသလို ဟင်းချိုပူပူလေးကလည်း တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့နဲ့

ခပ်သောက်ရတာ လျှာပူအာပူပေါ့။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာကတော့
တစ်ပင်တိုင်မင်းသားကြီးပါပဲလေ။

အဲဒါ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုတ်ဘုတ်တို့မိသားစု ထမင်းဝိုင်းလေ။
ရိုးရိုးလေးပါပဲ။

မနန်းမှုနဲ့ ဝေဝေတို့ကတော့ သူတို့မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး
ညစာအတွက် စခန်းသွားနေကြပါလိမ့်လို့ မဆီမဆိုင်တွေးနေမိတယ်။

ကဲ... ဒီနေ့တော့ အန်တီစန်းခိုင်းလို့ ဘုတ်ဘုတ်မကြိုက်ဆုံး အလုပ်ကို
လုပ်ရတော့မယ်။ မနန်းမှုအိမ်ကို အကြွေးတောင်းတဲ့။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ။
မယ်မင်းကြီးမက ပျောက်ချက်သား ကောင်းလို့ နေမှာပေါ့။

တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့ မနန်းမှုကို အန်တီစန်း လမ်းညွှန်မြေပုံအတိုင်း
ထွက်လာရတာ ပေါ့။ မျက်မှန်တန်းမိ သမျှလူတိုင်းကို မေးမြန်းပြီး
တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် သွားလိုက်ရတာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဟိုရှေ့နားက လမ်းကိုဘယ်ဖက်ချိုး၊ တွေ့တဲ့လမ်းရဲ့ အဆုံးမှာ
ရေကန်ကြီးတစ်ကန် တွေ့မယ်။ ရေကန်ရဲ့ညာဖက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတယ်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲဖြတ်သွားရင် သိမ်ကျောင်းကြီးကိုတွေ့မယ်။ အဲဒီ
သိမ်ကြောင်းရဲ့ ဘေးနားက လမ်းမြှောင်ကြားကို ဝင်သွားလို့ လမ်းဆုံးရင်
တံတားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ တံတား ကိုကျော်လိုက်ရင် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်
တွေ့မယ်တဲ့။ မနန်မှုတို့မိလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးပြန်ဘူး။
ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနောက်မှာ မနိမိုး၊ ထရုကာအိမ်တစ်လုံးကို ထပ်တွေ့မယ်တဲ့။
အဲဒါလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီ အိမ်ရဲ့ အနောက်ဖက်က
ပိစိကွေးအိမ်မလေးကမှ မနန်းမှုအိမ်တဲ့။

အမယ်လေး... မောလိုက်တာ။ ပွဲထဲက လူရွှင်တော်တွေပြန်တဲ့
အိမ်ရှာပုံတော်အတိုင်းပါလား မနန်းမှုရယ်။ ကက်သီးကသတ် ဆောက်လည်း

ဆောက်တတ်တယ်။ “ရန်ကုန်က အကြွား” ဆိုတာဘယ်သူက စပြောလိုက်သလဲ
မသိဘူး။ လက်ကုန်မှန်လိုက်တာ။

ဪ... မနန်းမူရယ်... အန်တီစန်းကို မနန်မူရဲ့အိမ်အခြေအနေနဲ့
ခရီးစဉ်ကို ပြောပြလိုက်ရင် အန်တီစန်း ဘာပြောဦးမလဲမသိဘူး လို့
ဘုတ်ဘုတ်တွေးပြီး အိမ်ရှေ့ကနေ မနန်းမူနာမည်ကို အော်ခေါ်ရတာ ပေါ့။
အတော်ကြီး အော်ခေါ်လိုက်တော့မှ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတော့တယ်။
ဘုတ်ဘုတ်ကို ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်သလဲလို့မေးတော့ မနန်မူနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့
ပြောလိုက်တော့...

“ဘာလဲ အကြွေးတောင်းပဲအဟုတ်လား၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ဆီ
အကြွေးတောင်းလာတဲ့သူက မနည်းမနောပဲ။ ငါပဲ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေရတာ ၊ အဲဒီ
ကိစ္စနဲ့ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် နောင်ဂျိန်ချပြီး နန်းမူ ကလေးသုံးယောက် ဆွဲပြီး
အိမ်ကဆင်းသွားတာ ကြာပေါ့၊ သူ့ရွာပြန်သွားမှာပေါ့၊ သူ့ယောက်ျားကတော့
ငါ့သားပဲ၊ နေ့တိုင်း မူးရူးပြီးပြန်လာလို့ ငါမောင်းချထားတယ်၊
သေလားရှင်လားတောင် မသိဘူး၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးကြတဲ့ဟာတွေ၊ နင်တို့အကြွေး
ဘယ်သူဆပ်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဆုံးပြီသာမှတ်လိုက်တော့”တဲ့

အားရပါးရ ပြောချလိုက်တာ။ ဘုတ်ဘုတ် ဘာလုပ်စရာရှိတော့မလဲ။
ဆုတ်ပြန် ဆန်ပြုတ်ပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ အန်တီစန်း ဒီအကြောင်းတွေကြားရင်
ပက်လက်လန်သွားမလားမသိဘူး။

နောက်ဆုံးအခေါက်က မနန်းမူယူသွားတဲ့ တန်ဖိုးက မနည်းဘူးလေ။
အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တစ်စုံက သုံးသောင်းကျော် ရယ်ဒီမိတ်
နှစ်သောင်းကျော်တန်က နှစ်ထည်နဲ့ဆို တန်ဖိုးက ဘယ်သေးလိမ့်မလဲ။
အန်တီစန်းတစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး မူးလဲသွားနိုင်တယ်။
သနားလိုက်တာ။ သူ့ခမျာ ဖွတ်မရ ဓားမဆိုး မဟုတ်လား။

FASHION(ဖက်ရှင်) မဂ္ဂဇင်း၊

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၉။

*